

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

פְּרִשְׁת בְּרֵאשִׁית

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ב' - חלק ד'

קונטרס 34

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גליותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

[המשך מקונטרס הקודם] ומה גדלו דברי חז"ל שהמשתתף בסינים עולה לו כאילו למד כל הלימוד, כמו שבאר הגר"א בספרו "קול אליהו", דמילת סיינים במלוי מלותיה נכתבת כך: סמ"ך יו"ד ו"ו מ"ם – וכל חלק הנכתב בנגלה. ושאינו נכתב, הנסתר, עולה אותו גימטריה, כלומר: סמ"ך – האות ס' הראשונה עולה ששים, והנסתר – מ"ך גם עולה ששים, וכן יו"ד – י' עולה עשר, ו"ו"ד גם עולה עשר וכן ו' – שש, והנסתר ו' – גם שש, מ' – ארבעים, ו-ם', גם ארבעים, לומר לך שהנגלה והנסתר שווים, כך הנגלה זה שלמד כל הלימוד, והנסתר זה שבאר רק לסינים, עולה להם שלמדו כל הלימוד.

איתא בבאור הלכה ^(סימן תטא) לגבי סעודת סיינים ביום צום, שמותר לאכול, ולהשלים את הצום ביום אחר, לא רק ללומדים, אלא אף לאלו שמשתתפים בסעודת הסינים. וז"ל: **וסינים מסכת - עיין מה שכתוב במשנה ברורה, דמותרין לאכול אף אותן שלא למדו עמהן, והוא ממנו אברהם ואליהו רבה. ועין בסדור של ר"י עמדין, שדעתו דהיינו המחזיקין בידי הלומדים בממונם**, ע"כ.

ואם כך בסינים – הלומדים בחבורה, כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, על אחת כמה וכמה שעולה להם כולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה ^(פרק סי כ"א): **"הקטן יהיה לאלף"**, שאפילו בדורנו הנמוך יוכל להחשב לשר האלף, שסיים כל הזוה"ק. ובפלא **יועץ** ^(ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים^ח ותפלה דרבים, וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה ^(קרי"ט ט"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

ח) ובספר בינה לעתים (חלק ב – דרוש א לשבת ר"ח אלול), וז"ל: וזאת היתה לי אחת מכונות החכם ע"ה באמרו ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אתו (משלי טז ז). ופשוטו מבואר, כי כאשר השי"ת רוצה וחספך בדרך האדם שדעתו נוחה מהם, אז הוא ית' עושה שגם אויביו של האדם יהיו בשלום עמו ולא ידקדוהו. ולפי דרכנו יאמר, כשדרכי האיש הם מדרכים ורוצים את ה', דהיינו שהם מיישרים אל אהבתו ויראתו ית', הנה לא יספיק בהיותו הוא בעצמו שלם בדרךיו ובמעשיו, אבל צריך שאיש זה גם אויביו של ה', הם הרשעים משנאוי ית', ישים כל השתדלותו להשלימם עמו, שיהיו שלמים כמזהו, וישתתפו הוא והם להיות יחד זה עם זה בענין השגת השלמות, וזה הוא התכלית האמתי לבית האדם לזה העולם. על כן אמר כל המצוה אשר באמת אני מצוה לך בפרטות לכל אחד ואחד שיעשה אותם, כי כל אחד מצוה לעצמו, תשתדל שלא תהיה אתה לבדך העושה אותה, אבל שישתתפו עמך אחרים וכלכם תשמרוהו לעשות, למען תחיו ורבייתם, למען יהיו לכם חיים באמת, דבלאו הכי למה לכם חיים, ע"ד (אבות א יד) וכשאני לעצמי מה אני. ונקבל בזה מה שלמדנו וז"ל: אינו דומה רבים העושים המצוה למועטים העושים אותה.

ובספר ראשית חכמה (שער התשובה – פרק שביעי), וז"ל: וכן קדשה ברבים שהיא מצוה, כדכתיב ונקדשתי בתוך בני ישראל, כדפירשו בזה פרשת אמור. וכן נקבל שחבריו נמנים לדבר מצוה מתפילים בבית הכנסת בעשרה והוא אינו נמנה עמם. והרגיל לבוא לבית הכנסת ויום אחד לא בא, הקדוש ברוך הוא שואל עליו. וגם אינו משלים רמ"ח תבות שבקריאת שמע, שהוא מצוה שאינו יכול לתקן. גם יתבטל מתלמוד תורה שהיא מצוה עשה מן התורה, והכל מפני סכלותו, כאמרו (משלי יט, ב) אגלת אדם תסלף דרכו וגו'. והחכם עיניו בראשו ויהיה גבור כובש את יצרו ולא ימשך אחר תאוותו, בפרט בראש חדש ובפורים, שהסעודה מדרבי סופרים, יש ליתור שלא ימלא בטנו שיחלה ויבא לידי בטול תורה ותפלה שהם מצות עשה מן התורה, שאין עשה מדבריהם דוחה עשה מן התורה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיך" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש' היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן כלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כרחי נחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה..."
 - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

החפץ חיים והחזון איש זי"ע

במכתבי מרן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג'), שספר בנו הר' אריה לייב על אביו, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים, ומרגלא בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ובס' "מאיר עיני ישראל" (כ"ג ע' תקנ"ו), שרבי שלמה ספר לו על רבו החפץ חיים, שכל שבת קודש למד את הזהר של הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה, אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש. (אור הזהר דף 82). ובספר מעשה איש (חלק ג' ע' צ"ח): שמרן החזון איש זצ"ל אמר להג' ר' שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך טוב כמו ספר הזהר. (מפעל הזהר העולמי - 0548436784)

בא ראה, עשן עולה מן הארץ בהתחלה וענן מתעורר, והכל מתחבר אחר כך זה בזה, כמו זה עשן הקרבן מתעורר מלמטה ועושה שלמות למעלה, ומתחבר הכל זה בזה, ונשלמים כמו זה למעלה. התעוררות מתחילה מלמטה, ואחר כך הכל נשלם. ואלמלא שכנסת ישראל מתחילה בהתעוררות בהתחלה, לא יתעורר כנגדה אותו שלמעלה. ובהשתוקקות שלמטה נשלם למעלה.

רבי אבא אמר, למה כתוב ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע? עץ החיים הרי שנינו שמהלך חמש מאות שנים היה, וכל מימי בראשית נחלקים תחתיו. עץ החיים ממש באמצע הגן, והוא לוקח כל מימי בראשית ונחלקים תחתיו.

שהרי אותו נהר (בינה) ששופע ויוצא, הוא שורה על אותו הגן ונכנס בו, ומשם נחלקים המים לכמה צדדים. ואותו הגן לוקח הכל, ואחר כך יוצאים ממנה ונחלקים לכמה נחלים למטה, כמו שנאמר (תהלים קד) יִשְׁקוּ כָּל חַיֹּת שָׂדֵי. כמו שיוצאים מאותו עולם עליון ומשקה את אותם הרים עליונים של אפרסמון וד. אחר כך כשמוגיעים לעץ החיים, נחלקים תחתיו בכל צד כפי דרכו.

ועין הדעת טוב ורע - למה נקרא כך, שהרי עץ זה אינו באמצע? אבל עץ הדעת טוב ורע מהו? אלא בגלל שיונק משני צדדים ויודע אותם כמי שיונק מתוך ומר, ובגלל שיונק משני צדדים ויודע אותם ושורה בתוכם נקרא כך טוב ורע. וכל אותם נטיעות שורים עליהם.

ובו אחוזים נטיעות אחרות

הא חזי, תננא סליק מן ארעא בקדמיתא. וועננא אתער. וכלא אתחבר לבתר דא בדא. כגוונא דא תננא דקרננא אתער מתתא ועביד שלימו לעילא ואתחבר כלא דא בדא ואשתלימו כגוונא דא לעילא. אתערותא שרי מתתא ולבתר אשתלים כלא. ואלמלא דכנסת ישראל שריא באתערותא בקדמיתא, לא אתער לקבלה ההוא דלעילא. ובתיאובתא דלתתא אשתלים לעילא.

רבי אבא אמר אמאי כתיב ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע. עץ החיים הא תנינן דמהלך חמש מאה שנין הוה. וכל מימיו דבראשית מתפלגין תחותיו. עץ החיים במציעות דגנתא ממש והוא נטיל כל מימיו דבראשית ומתפלגין תחותיו.

דהא ההוא נהר דנגיד ונפיק הוא שריא על ההוא גנתא ועייל ביה ומתמן מתפלגין מיא לכמה סטריין. ונטיל כלא ההיא גנתא. ולבתר נפקי מינה ומתפלגין לכמה נחלין לתתא כמה דאת אמר, (תהלים קד) יִשְׁקוּ כָּל חַיֹּת שָׂדֵי. כמה דנפקין מההוא עלמא עלאה ואשקי לאנון טורין עלאין דאפרסמונא דכנא. לבתר פד מטאן לעץ החיים מתפלגין תחותיו בכל סטר פפום ארחוי.

ועין הדעת טוב ורע אמאי אקרי הכי. דהא עץ דא לאו איהו באמצעיתא. אבל עץ הדעת טוב ורע מאי הוא. אלא בגין דינקא מתרין סטריין וידע לון פמאן דיניק מתקא ומריקא. ובגין דינקא מתרין סטריין וידע לון ושריא בגווייהו אקרי הכי טוב ורע. וכל אנון נטיעין שריין עלייהו.

וביה אחידן נטיעין אחרנין עלאין ואנון אקרון ארזי לבנון. מאן אנון ארזי

לִבְנוֹן. אֲנֹחַן שִׁית יוֹמִין עַל־אֵין שֵׁשֶׁת יָמִי
בְּרֹאשִׁית דְּקֶאֱמָרָן. אַרְזֵי לִבְנוֹן אֲשֶׁר נָטַע.
נְטִיעוֹת וַדָּאִי דְּאֶתְקִימוּ לְבִתָּר. מִכָּאן
וְלִהְלֵאָה סִמָּךְ מָאִי הִיא וַיִּסְגֹּר בְּשֶׁר תַּחְתָּנָה.
בְּסִטְרוֹי הָוָה. וְהָוָה דָּא בְּסִטְרוֹי דָּדָא. וַדָּאִי
עֶקְרָן קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁתִּיל (דף לה ע"ב) לֹון
בְּאַתֵּר אַחְרָא וְאַתְהִידְרוּ אֲנַפִּין בְּאַנְפִּין
לְקִיּוּמָא. כְּגִוּוֹנָא דָּא סְמִיכָן עַלְמִין. עֶקְרָן
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁתִּיל לֹון בְּאַתֵּר אַחְרָא
וְאַתְקִימוּ בְּקִיּוּמָא שְׁלִים.

וְאַמְר רַבִּי אַבָּא מִנְלָן דְּאָדָם וַחֲוָה נְטִיעִין
הוּוּ. דְּכְתִיב, (ישעיה ס) נִצֵּר מִטְּעֵי מַעֲשֵׂה
יָדֵי לְהַתְפָּאֵר. מַעֲשֵׂה יָדֵי דִּיִּיקָא. דְּלָא
אֲשַׁתְּדְלוּ בַּהוֹן בְּרִיין אַחְרֵינִין. וְכְתִיב, (ישעיה יז)
בְּיוֹם נִטְעָךְ תִּשְׁגְּשְׁגִי דְּבַהֲוָא יוֹמָא דְּאֶתְנַטְעוּ
בְּעַלְמָא סְרַחוּ. תַּנּוּ הַנְטִיעוֹת כְּקֶרְנֵי חֲגָבִים
הוּוּ וְנַהֲוֹרָא דְּלֵהוֹן דְּקִיק וְלָא הוּוּ נַהֲרִין. פִּיּוֹן
דְּאֶתְנַטְעוּ וְאַתְתַּקְנוּ. אַתְרִפִּאוּ בְּנַהֲוֹרָא
וְאַקְרוּן אַרְזֵי לִבְנוֹן. וְאַדָּם וַחֲוָה עַד דְּאֶתְנַטְעוּ
לָא אַתְרִפִּאוּ בְּנַהֲוֹרָא וְלָא סְלִיקוּ רִיחָא וַדָּאִי.
אַתְעַקְרוּ וְאַשְׁתִּילוּ וְאַתְתַּקְנוּ כְּדָקָא יָאוּת:

וַיֵּצֵא יי אֱלֹהִים. הָא תַּנִּינָן לִית צו אֱלָא עֲבוּדָה
זָרָה. יי זֵו בְּרַפְתּ הַשֵּׁם. אֱלֹהִים אֱלֹו
הַדִּיִּינִין. עַל הָאָדָם זֵו שְׁפִיכוֹת דְּמִים. לֵאמֹר
זֵו גְּלוּי עֲרִיּוֹת. מִכָּל עֵץ הֶגֶן וְלֹא גִזֵּל. אָכַל
תֹּאכֵל וְלֹא אָכַר מִן הַחַי וְשִׁפִּיר.

מִכָּר עֵץ הֶגֶן אָכַל תֹּאכֵל. דְּשִׁרְיָא לִיה פִּלָּא
דְּלִיכְלִינְהוּ בִּיחֻדָּא. דְּהָא חֲזִינָן
אַבְרָהָם אָכַל, יִצְחָק וַיַּעֲקֹב וְכָל נְבִיאִים אָכְלוּ
וַחֲוִי. אָכַל אֵילָנָא דָּא אֵילָנָא דְּמוֹתָא אִיהוּ (כְּמָה
דְּכְתִיב וּמַעֲיָן הַדַּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכֵל מִמֶּנּוּ)
מָאן דְּנִטִּיל לִיה
בְּלַחֲוֹדֵי מִיִּית. דְּהָא סְמָא דְּמוֹתָא נְטִיל (בְּגִין

מִי שְׁנוּטִלוּ לְבָדוּ - מֵת, שְׁהָרִי סֵם הַמּוֹת נָטַל [בְּגִלָּל שְׁהוּא מִפְּרִידוּ מִתְחִיִּים]. וְעַל זֶה כִּי בְּיוֹם אָכַלְךָ מִמֶּנּוּ

עַל־יוֹנוֹת, וְהֵם נִקְרָאִים אַרְזֵי
לִבְנוֹן. מִי הֵם אַרְזֵי לִבְנוֹן?
אוֹתָם שֵׁשֶׁת יָמִים עַל־יוֹנִים, שֵׁשֶׁת
יָמִי בְּרֹאשִׁית שְׁאֲמָרְנוּ. אַרְזֵי
לִבְנוֹן אֲשֶׁר נָטַע, נְטִיעוֹת וַדָּאִי
שֶׁהִתְקִימוּ אַחֵר כֶּף. מִכָּאן
וְלִהְלֵאָה סִמָּךְ. מַה וַיִּסְגֹּר בְּשֶׁר
תַּחְתָּנָה? בְּצִדּוֹ הִתְתָּה, וְהִנֵּה זֶה
בְּצִדּוֹ זֶה. וַדָּאִי עֶקְרָא אוֹתָם הַקְדוּשׁ
בְּרִיךְ הוּא וְשִׁתִּיל אוֹתָם בְּמִקּוֹם
אַחֵר, וַחֲזִירוּ לְהִיּוֹת פְּנִים בְּפָנִים
לְקִיּוּם. כְּמוֹ זֶה סְמוּכִים
הַעוֹלָמוֹת. עֶקְרָא אוֹתָם הַקְדוּשׁ
בְּרִיךְ הוּא וְשִׁתִּיל אוֹתָם בְּמִקּוֹם
אַחֵר וְהִתְקִימוּ בְּקִיּוּם שְׁלֵם.

וְאַמְר רַבִּי אַבָּא, מִנְלָן לָנוּ שְׁאָדָם
וַחֲוָה הִיוּ נְטוּעִים? שְׁכָתוֹב (ישעיה
ס) נִצֵּר מִטְּעֵי מַעֲשֵׂה יָדֵי
לְהַתְפָּאֵר. דִּיקָא מַעֲשֵׂה יָדֵי, שְׁלָא
הִשְׁתַּדְלוּ בֵּהֶם בְּרִיּוֹת אַחְרֹות,
וְכָתוֹב (שם יז) בְּיוֹם נִטְעָךְ
תִּשְׁגְּשְׁגִי. שְׁבֹאֲתוֹ יוֹם שְׁנַטְעוּ
בְּעוֹלָם, סְרַחוּ. שְׁנִינּוּ, הַנְטִיעוֹת
הִיוּ כְּקֶרְנֵי חֲגָבִים וְאוֹרְם דְּקִיק
וְלֹא הִיוּ מֵאִירִים. כִּיּוֹן שְׁנַטְעוּ
וְנִתְקַנּוּ, הִתְרַבּוּ בְּאוֹר וְנִקְרָאוּ
אַרְזֵי לִבְנוֹן. וְאַדָּם וַחֲוָה עַד
שְׁנַטְעוּ, לֹא הִתְרַבּוּ בְּאוֹר וְלֹא
הִעֲלוּ רִיחַ בְּוַדָּאִי. נִעְקְרוּ וְנִשְׁתִּילוּ
וְנִתְקַנּוּ כְּרֹאזִי.

וַיֵּצֵא ה' אֱלֹהִים. הָרִי שְׁנִינּוּ, אֵין
צו אֱלָא עֲבוּדָה זָרָה. ה' - זֵו
בְּרַפְתּ הַשֵּׁם. אֱלֹהִים - אֱלֹו
הַדִּיִּינִים. עַל הָאָדָם - זֵו שְׁפִיכֵת
דְּמִים. לֵאמֹר - זֵו גְּלוּי עֲרִיּוֹת.
מִכָּל עֵץ הֶגֶן - וְלֹא גִזֵּל. אָכַל
תֹּאכֵל - וְלֹא אָכַר מִן הַחַי, וְיִפְהָ.
מִכָּר עֵץ הֶגֶן אָכַל תֹּאכֵל -
שֶׁהִתִּיר לוֹ הַכֹּל לְאַכְלֵם יַחַד.
שְׁהָרִי רֵאִינוּ אַבְרָהָם אָכַל, יִצְחָק
וַיַּעֲקֹב וְכָל הַנְּבִיאִים אָכְלוּ וַחֲוִי.
אָכַל עֵץ זֶה, עֵץ הַמּוֹת הוּא (וְכִמוּ
שְׁכָתוֹב וּמַעֲיָן הַדַּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכֵל מִמֶּנּוּ).

וְעַל זֶה כִּי בְּיוֹם אָכַלְךָ מִמֶּנּוּ

מות תמות, בגלל שפפריד הנטיעות.

רבי יהודה שאל את רבי שמעון, זה ששנינו, אדם הראשון היה מושף בערלתו, מה זה? אמר לו, שהפריד ברית קדש ממקומו ומחלקו, ודאי שהיה מושף בערלה. ועוב ברית קדש ודבק בערלה והתפתה בדבר הנחש. ומפרי העץ - זו אשה. לא תאכל ממנו - בגלל שכתוב (משלי ה) רגליה ירדות מות שאול צעדיה יתמכו. ובהה היה פרי, שהרי באחר לא היה פרי. כי ביום אכלך ממנו מות תמות - בגלל שעץ המות היה, כמו שאמרנו שכתוב רגליה ירדות מות.

[והנחש היה ערום מכל חית השדה] רבי יוסי אמר, האילן הזה שאמרנו היה משה מלמעלה, והתגדל והיה שמת, כמו שנאמר ונהר יצא מעדן להשקות את הגן. הגן זו אשה. ונהר זה היה נכנס בה ומשקה אותה והיה הכל אחד [ואו"ח אחר ושמו אחד]. שהרי משם ולמטה הוא פרוה, שכתוב ומשם יפרד.

והנחש, רבי יצחק אמר זה יצר הרע. רבי יהודה אמר נחש ממש. באו לפני רבי שמעון. אמר להם, ודאי הכל אחד, וסמא"ל היה, ונראה על נחש וצלמו. שנחש זה הוא שטן, והכל אחד.

שנינו, באותה שעה ירד סמא"ל מהשמים רכוב על נחש זה, וצלמו היו רואים כל הבריות ובורחים ממנו. והגיעו לאשה בדברים וגרמו מות לעולם. ודאי בחדמה הביא סמא"ל קללות על העולם, וחבל את האילן הקדמון שברא הקדוש ברוך הוא בעולם, ודבר זה היה תלוי על סמא"ל,

דאיהו מפרש ליה מן חינו. ועל דא כי ביום אכלך ממנו מות תמות בגין דקא פריש נטיעין.

רבי יהודה שאל לרבי שמעון, הא דתנינן אדם הראשון מושף בערלתו הוה, מאי הוה. אמר ליה דפריש ברית קדש מאתריה ומחולקיה. ודאי מושף בערלה הוה. ושבק ברית קדש ודבק בערלה ואתפתה במלה דנחש. ומפרי העץ דא אתתא. לא תאכל ממנו בגין דכתיב, (משלי ה) רגליה ירדות מות שאול צעדיה יתמכו. ובהאי הוי פרי, דהא באחרא לא הוי פרי. כי ביום אכלך ממנו מות תמות. בגין דא דאילנא דמותא הוי כדקאמרן. דכתיב רגליה ירדות מות:

[והנחש היה ערום מכל חית השדה] רבי יוסי אמר האי אילנא דקא אמרן הוה מתשקי מלעילא ואתרבי והוה חדי כמא דאת אמר ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. הגן דא אתתא. ונהר דא הוה עייל ביה ואשקי ליה והוה כלא חד [וכדן וי אחר ושמו אחד]. דהא מתמן ולתתא איהו פירודא דכתיב ומשם יפרד.

והנחש. רבי יצחק אמר דא יצר הרע. רבי יהודה אמר נחש ממש. אתו לקמיה דרבי שמעון. אמר לון ודאי כלא חד. וסמא"ל הוה ואתחזי על נחש וצולמיה. דנחש דא איהו שטן וכלא חד.

תנינא בההיא שעתא נחת סמא"ל מן שמיא רכיב על נחש דא וצולמיה הוו חמאן פל בריין וערקן מניה. ומטו לגבי אתתא במלין וגרימו מותא לעלמא. ודאי בחכמה אייתי סמא"ל לווטין על עלמא וחבל אילנא קדמא דברא קדשא בריך הוא בעלמא. ומלה דא הוי תלי על סמא"ל עד דאתא אילנא אחרא קדישא דאיהו יעקב ונטל מניה

בְּרַכָּאן דְּלֹא יִתְבָּרַךְ סמא"ל לְעִילָא וְעֵשׂוֹ
לְתַתָּא. דִּהָא יַעֲקֹב דּוֹגְמָא דְאָדָם הָרָאשׁוֹן הָוָה
(וְשׁוֹפְרִיָה) דִּיעֲקֹב שׁוֹפְרִיָה דְאָדָם הָרָאשׁוֹן הָוָה.
וְעַל דָּא כְּמָה דְּמִנֵּע סמא"ל בְּרַכָּאן מְאִילָנָא
קְדָמָא. הֵכִי נִמְי מִנֵּע יַעֲקֹב דְּאִיהוּ אִילָנָא
דּוֹגְמָא דְאָדָם מִסמא"ל בְּרַכָּאן מְלַעֲיָלָא
וּמִתַּתָּא. וְיַעֲקֹב דִּידִיָּה נָטִיל בְּכִלָּא. וְעַל דָּא
(בראשית לב) וַיֹּאבֶקֶב אִישׁ עִמּוֹ.

בְּתוֹב וְהִנָּחֵשׁ הָיָה עָרוֹם דָּא יֵצֵר הָרַע דָּא
מְלֵאף הַמּוֹת. וּבְגִין דְּנָחֵשׁ אִיהוּ מְלֵאף
הַמּוֹת גֵּרָם מוֹתָא לְכָל עֲלָמָא. וְדָא הוּא רִזָּא
דְּכְתִיב, (בראשית ו) קִץ כָּל בָּשָׂר בָּא לִפְנֵי. דָּא הוּא
קָצָא דְכָל בָּשָׂרָא דְנָטִיל נִשְׁמָתָא לְכָל בָּשָׂרָא
וְאִקְרִי הֵכִי.

השלמה מההשמות (סימן ל"ד)

נִשְׁמַת הַזֵּכֶר, מִן הַזֵּכֶר. וְנִשְׁמַת הַנִּקְבָּה, מִן
הַנִּקְבָּה. וְהֵינּוּ דְקָא אָזִיל נָחֵשׁ בְּתֵרָה
דְּחִוָּה. אָמַר, הוּאִיל וְנִשְׁמָתָה מִן הַצִּפּוֹן
אֲסִיתָנָה מְהֵרָה. וּמֵאִי הִסְתָּה הָוָה, מִשׁוּם דְּבָא
עָלֶיהָ. שְׁאֵלוּ תַלְמִידוֹי, עוֹבְדָא הֵכִי הָוָה.
אָמַר לָהֶם, סמ"אל הִרְשַׁע קָשָׁר עִם כָּל
צְבָאוֹת מַעֲלָה עַל רַבּוֹ. מִשׁוּם דְּאָמַר קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וִירְדוּ בְּדִגְתַּי הֵימָּן וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם.
אָמַר, הֵיאֵף אוֹכַל לְהַחֲטִיאוֹ וּלְגַרְשׁוֹ מִלְּפָנָיו.
יֵרֵד עִם כָּל חַיִּילוֹתָיו וּבִיקֵשׁ לוֹ בְּאַרְצָא חֵבֶר
כְּמוֹתוֹ וּמִנּוּ נָחֵשׁ, וְהָיָה לוֹ דְּמוּת גָּמַל. רָכַב
עָלָיו וּבָא לוֹ אֶצְל הָאִשָּׁה. אָמַר לָהּ, אָף כִּי
אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הַגֵּן. אָמַר
אֲבָקֵשׁ יוֹתֵר וְאוֹסִיף, כִּדִּי שְׁתַּגְרַע הִיא.
אָמְרָה, לֹא מִנֵּעֲנוּ אֱלֹא מַעַץ הַדַּעַת אֲשֶׁר
בְּתוֹךְ הַגֵּן אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא
תִגְעוּ בוֹ פֶּן תָּמוּתוּן. וְהוֹסִיפָה ב' דְּבָרִים,
אָמְרָה מִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַגֵּן אָמַר

עַד שְׂבָא אֵילָן אַחֵר קְדוֹשׁ, שְׁהוּא
יַעֲקֹב, וְנָטַל מִמֶּנּוּ בְּרִכּוֹת שְׁלֹא
יִתְבָּרַךְ סמא"ל לְמַעֲלָה וְעֵשׂוֹ
לְמַטָּה. שְׁהֵרִי יַעֲקֹב דְּגִמַּת אָדָם
הָרָאשׁוֹן הָיָה וְהָיָה, שְׁיַעֲקֹב יָפִי
שָׁל אָדָם הָרָאשׁוֹן הָיָה. וְעַל זֶה,
כְּמוֹ שְׁמִנֵּע סמא"ל בְּרִכּוֹת
מִהָאֵילָן הָרָאשׁוֹן, כִּף גַּם מִנֵּע
יַעֲקֹב שְׁהוּא אֵילָן, דְּגִמַּת אָדָם
מִסמא"ל, בְּרִכּוֹת מְלַמְעָלָה
וּמְלַמְטָה. וְיַעֲקֹב לָקַח אֶת שְׁלוֹ
בְּכָל, וְעַל זֶה (בראשית לב) וַיֹּאבֶקֶב
אִישׁ עִמּוֹ.

בְּתוֹב וְהִנָּחֵשׁ הָיָה עָרוֹם, זֶה יֵצֵר
הָרַע, זֶה מְלֵאף הַמּוֹת. וּמִשׁוּם
שֶׁהִנָּחֵשׁ הוּא מְלֵאף הַמּוֹת, גֵּרָם
מּוֹת לְכָל הָעוֹלָם. וְזֶהוּ סוּד
שְׁכָתוֹב (שם ו) קִץ כָּל בָּשָׂר בָּא
לִפְנֵי. וְזֶהוּ קִץ שָׁל כָּל בָּשָׂר
שְׁנוּטִל הַנִּשְׁמָה לְכָל בָּשָׂר, וְנִקְרָא
כִּף.

השלמה מההשמות (סימן ל"ד)
ספר הבהיר

נִשְׁמַת הַזֵּכֶר מִן הַזֵּכֶר, וְנִשְׁמַת
הַנִּקְבָּה מִן הַנִּקְבָּה, וְהֵינּוּ שְׁהִלָּף
הַנָּחֵשׁ אַחֲרֵי חִוָּה. אָמַר: הוּאִיל
וְנִשְׁמָתָה מִן הַצִּפּוֹן, אֲסִיתָנָה
מְהֵרָה. וּמֵאִי הִסְתָּה שְׁהִיתָה?
מִשׁוּם שְׂבָא עָלֶיהָ. שְׁאֵלוּ
תַלְמִידָיו: אֵיךְ הָיָה הַמַּעֲשֶׂה?
אָמַר לָהֶם: סמא"ל הִרְשַׁע קָשָׁר
עִם כָּל צְבָאוֹת מַעֲלָה עַל רַבּוֹ,
מִשׁוּם שְׂאֵמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וִירְדוּ בְּדִגְתַּי הֵימָּן וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם.
אָמַר, הֵיאֵף אוֹכַל לְהַחֲטִיאוֹ
וּלְגַרְשׁוֹ מִלְּפָנָיו? יֵרֵד עִם כָּל
חַיִּילוֹתָיו וּבִיקֵשׁ לוֹ בְּאַרְצָא חֵבֶר
כְּמוֹתוֹ. וּמִי הוּא? נָחֵשׁ, וְהָיָה לוֹ
דְּמוּת גָּמַל. רָכַב עָלָיו וּבָא לוֹ
אֶצְל הָאִשָּׁה. אָמַר לָהּ: אָף כִּי
אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ
הַגֵּן. אָמַר, אֲבָקֵשׁ יוֹתֵר וְאוֹסִיף,
כִּדִּי שְׁתַּגְרַע הִיא. אָמְרָה: לֹא
מִנֵּעֲנוּ אֱלֹא - מַעַץ הַדַּעַת אֲשֶׁר

בתוך הגן אמר אלהים לא
תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן
תמתו. והוסיפה שני דברים.
אמרה, מפני העץ אשר בתוך
הגן אמר אלהים לא תאכלו, ולא
נאמר לה אלא מעץ הדעת.
ואמרה, לא תגעו בו פן תמתו.
מה עשה סמאל הרשע? הלך
ונגע באילן, והיה האילן צונח
ואומר: (תהלים לו) אל תבואני רגל
גאווה ויד רשעים אל תגדני, אל
תגע בי, שנאמר ויד רשעים אל
תגדני. הלך ואמר לאשה: הרי
נגעתי באילן ולא מתי, אף את
תגעי באילן, ולא תמותי. הלכה
האשה ונגעה באילן, וראתה
מלאך המות בא כנגדה. אמרה:
אולי עכשו אני מתה, והקדוש
ברוך הוא עושה לו אשה אחרת
ונותנה לאדם, אלא הריני גורמת
לו שיאכל עמי. אם נמות - נמות
שנינו, ואם נחיה - נחיה שנינו.
ולקחה מפרי ונתנה גם לבעלה.
נתפקחו עיני שניהם וקחו שני.
אמר לה: מה שהאכלתני שקחו
שני? כך קחו שני כל הבריות.
ישב לו בדין אמת, שנאמר (סס)
ישבת לכסא שופט צדק. קרא
לאדם ואמר לו: למה ברחת
מפני? אמר לו: את קלך שמעתי
בגן, ורעדו עצמותי, ואירא כי
עירם אנכי מפעלי. פי עירם אנכי -
מצוויי, פי עירם אנכי - ממעשי,
ואחבא.

מה היה לבושו של אדם? עור
של צפרן, והפשיטו מעליו. ראה
עצמו ערם, שנאמר מי הגיד לך
פי עירם אתה. אמר אדם לפני
הקדוש ברוך הוא: רבוננו של
עולם, כשהייתי לבדי שמא
חטאתי לך, אלא האשה שהבאת

אלהים לא תאכלו, ולא נאמר לה אלא מעץ
הדעת. ואמרה, לא תגעו פן תמותו.

מה עשה סמאל הרשע הלך ונגע באילן
והיה האילן צונח ואמר (תהלים לו) אל
תבואני רגל גאווה ויד רשעים אל תגדני, אל
תגע בי. שנאמר ויד רשעים אל תגדני. הלך
ואמר לאשה, הרי נגעתי באילן ולא מתי, אף
את תגעי באילן ולא תמותי. הלכה האשה
ונגעה באילן וראתה מלאך המות בא כנגדה,
אמרה אולי עכשו אני מתה, והקדוש ברוך
הוא עושה לו אשה אחרת ונותנה לאדם אלא
הריני גורמת לו שיאכל עמי אם נמות, נמות
שנינו. ואם נחיה, נחיה שנינו. ולקחה מפרי
ונתנה גם לבעלה, נתפקחו עיני שניהם וקחו
שני. אמר לה מהו זה שהאכלתני שקחו
שני, כך קחו שני כל הבריות. ישב לו בדין
אמת שנאמר (תהלים ט) ישבת לכסא שופט
צדק. קרא לאדם ואמר לו, למה ברחת מפני.
אמר לו, את קלך שמעתי בגן ורעדו עצמותי
ואירא כי עירום אנכי ואחבא. פי עירום
אנכי, מפעלי. פי עירום אנכי, מצוויי. פי
עירום אנכי, ממעשי ואחבא.

מה היה לבושו של אדם עור של צפרן,
והפשיטו מעליו. ראה עצמו ערם, שנאמר
מי הגיד לך פי עירום אתה. אמר
אדם לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של
עולם, כשהייתי לבדי שמא חטאתי לך, אלא
האשה שהבאת לי היא הדיחה אותי
מדבריד. שנאמר האשה אשר נתת עמדי היא
נתנה לי מן העץ. אמר לה הקדוש ברוך הוא,
לא דיין שחטאת אלא שהחטאת לאדם.

לי היא הדיחה אותי מדבריד, שנאמר האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ. אמר לה
הקדוש ברוך הוא: לא דיין שחטאת, אלא שהחטאת לאדם? אמרה לפניו: רבוננו של עולם,

הנחש השיאני לחטא לפניך.
הביא שלשתם וגזר עליהם גזרות
דין. תשעה ושלשים קללות ומות,
והפיל סמא"ל ואת הכת שלו
ממקום קדשתם מן השמים, וקצץ
רגליו של נחש, ואחרו מכל חיה
ומכל בהמה, ופקד עליו שיהיה
מפשיט את עורו אחר שבע שנים:
ע"כ.

ויאמר אל האשה אף. רבי יוסי
אמר, באף פתח ואף הטיל
בעולם. אמר לה לאשה, באילן זה
ברא הקדוש ברוך הוא ודאי את
העולם, אכלו ממנו והייתם
כאלהים יודעי טוב ורע. שהרי
הוא כף הוא אלהים שמו עץ
הדעת טוב ורע, ועל זה והייתם
כאלהים ידעי וגו'.

אמר רבי יהודה, לא אמר כף,
שאלו אמר באילן זה ברא הקדוש
ברוך הוא את העולם, נאה היה,
כי הוא פגרון ביד החוצב בו. אבל
לא אמר אלא, מאילן זה אכל
הקדוש ברוך הוא ואז ברא את
העולם, וכל אמן שזנא את חברו,
אכלו ממנו ואתם תהיו בוראי
עולמות. ועל זה כי ידע אלהים כי
ביום אכלכם ממנו וגו', ומשום
שהוא ידע את זה, צנה אתכם
עליו שלא תאכלו ממנו.

אמר רבי יצחק, בכל דברו שקר.
בתחלה שאמרו שקר היה -
שכתוב אף כי אמר אלהים לא
תאכלו מכל עץ הגן, ולא כף,
שהרי כתוב מכל עץ הגן אכל
תאכל, וכלם התיר לו.

אמר רבי יוסי, הרי שנינו שצנה
אותו הקדוש ברוך הוא על עבודה
זרה, שכתוב ויצו. ה' - על ברפת
השם. אלהים - על הדינים. על
האדם - על שפיכות דמים. לאמר
- על גלוי עריות. וכי כמה אינשי הוו

עריות. וכי כמה אינשי הוו

אמר לפניו רבנו של עולם, הנחש
השיאני לחטא לפניך. הביא שלשתן וגזר
עליהן גזרות דין תשעה ושלשים קללות
ומות והפיל סמא"ל ואת הכת שלו ממקום
קדשתן מן השמים, וקצץ רגליו של נחש
ואיררו מכל חיה ומכל בהמה ופקד עליו
שיהיה מפשיט את עורו אחר שבע שנים.

ע"כ: (עד כאן מוחהשמות)

ויאמר אל האשה אף. רבי יוסי אמר. באף
פתח ואף אטיל בעלמא. אמר לה
(דף 17 ע"א) לאתתא באילנא דא ברא קדשא
ברוך הוא עלמא ודאי. אכלו מניה והייתם
כאלהים יודעי טוב ורע. דהא איהו הכי הוי
אלהים שמייה עץ הדעת טוב ורע. ועל דא
והייתם כאלהים יודעי וגו'.

אמר רבי יהודה לא אמר הכי. דאלו אמר
באילנא דא ברא קדשא בריך הוא
עלמא, יאות הוה. כי הוא פגרון ביד החוצב
בו. אבל לא אמר אלא מאילנא דא אכל
קדשא בריך הוא וכדין ברא עלמא, וכל
אומן סגוי לחבריה, אכלו מניה ואתון תהון
בראן עלמין. ועל דא כי יודע אלהים כי
ביום אכלכם ממנו וגו' ובגין דאיהו ידע דא
אפקיד לכו עליה דלא תיכלו מניה.

אמר רבי יצחק בכלא מלילו שקרא.
בשירותא דאמרו שקרא הוה. דכתוב
אף כי אמר אלהים לא תאכל מכל עץ הגן.
ולאו הכי. דהא כתיב מכל עץ הגן אכל
תאכל וכלהו שרא ליה.

אמר רבי יוסי הא תנינן דפקיד ליה קדשא
ברוך הוא על עבודה זרה דכתיב
ויצו. יי על ברפת השם. אלהים על הדינים.

על האדם על שפיכות דמים. לאמר על גלוי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידיה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך יחזקנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְיֶה לְחַזּוֹת בְּנוֹעָם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכיתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכיתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

[המשך מעמוד ב']

סיום על ספר הזוהר ראוי וחשוב סעודת מצוה, וכידוע בשעה אחת לימוד הזוהר שקול כמו שנה שלימה לימוד תורת הנגלה

סיום על ספר הזוהר חשיב סעודת מצוה, (ויפטור בתענית בכורים). כמו שכתב בשו"ת פרחי כהונה (חלק אורח סי' י"ג), אשר נשאל בדיון זה, אם סיום בספר הזוהר חשיב סיום ודיק לשון הריטב"א (ביש"ש) ולשון החור"י, דכתבו דעושים סעודת מצוה שגמרו ספר, ובפשוטות אין כוונתם גמרא אלא גם כל מדרש, וכדייקא בלשונם, וממילא כל שכן זוהר שעלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחידי להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בהרבה מקומות בזוהר הקדוש, ועוד שהזהר מלא על גדולתו ממשיניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עד כאן תוכן דבריו.

ובגודל חשיבות סעודת סיום, מצינו בספר ים של שלמה (ב"ק פרק ז סימן לו) שכתב שבסעדת סיום שעשה על ספרו - ים של שלמה, בשעת ברפת המזון, אמר "נברך שהשמחה במעונו", והטעם שאין לך שמחה יותר לפני הקב"ה. וז"ל: "וסיום הספר, נמי נראה בעיני שהוא סעודת מצוה. ומשום זה היה נראה לברך שהשמחה במעונו בסיום מסכת. דאין לך שמחה יותר לפני הקב"ה, אלא שמחה ורנה של תורה. דאין להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה (ברכות ח' ע"א). דלא גרע מפדיון הבן.

הרי, שסעדת סיום לספר חדושים על הש"ס נחשב לסעודת מצוה, כל שכן שסעדת סיום על הזוה"ק מהתנא האלקי רשב"י, יחשב לסעודת מצוה.

ועוד מצינו בספר הקדוש "מאור ושמש" (שמות, פרשת יתרו), שכתב על מעלת הסיום מסכת, ומדגיש לעקר השגת התורה - הוא רק על ידי אחדות, וכל שכן שלמוד הזוה"ק באחדות, שיועיל לזכות להשגת התורה. וז"ל: "והנה אמרנו על סיום מסכת, פרוש על תיבת מסכת, והובא בכתבים שלי, דידוע (זוהר הקדומה ה' א') באורייתא ברא קודשא בריך הוא עלמא, היינו שאותיות התורה עלו ונצטרפו ברל"א שערים אלפא ביתא. והצורף הראשון הוא א"ל ב"ם, וסוף הצורף של א"ל ב"ם הוא כ"ת, והוא שרש המקור לשאר הצורפים. ומ"ם וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדין (שבת קד א), וזהו מסכת. ועקר השגת התורה הוא על ידי אחדות, כמאמר הכתוב (שמות י"ב) ויחן שם ישראל נגד ה' - בלב אחד פאיש אחד, ושם נפסק זהמתו, וכל שבט ושבט תקן צורף הוי"ה שלו, ואמרו נעשה ונשמע' בתשוקה גדולה מקירות לבם, והעלו מיין נוקבין ונתגלה כנגדן מיין דכורין - שידד הקב"ה משמי מרום לתן להם התורה, וזכו להשגות התורה עד צורף הראשון שהוא שרש המקור לשאר הצורפים.

[המשך בקונטרס הבא]